

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku I. K.
przy uczestnictwie E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni I. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 marca 2018 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca sformułowała zagadnienie prawne, czy w przypadku zasiedzenia służebności przesyłu, początek biegu terminu zasiedzenia należy liczyć od dnia rozpoczęcia faktycznego przesyłu za pośrednictwem infrastruktury przesyłowej, czy już od momentu zajęcia gruntu w celu budowy infrastruktury przesyłowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla wyniku innych podobnych spraw.

Przedstawione we wniosku zagadnienie nie spełnia powyższych kryteriów. Realizacja wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie sprowadza się bowiem tylko do sformułowania problemu prawnego bazującego na przepisach przytoczonych w podstawach skargi kasacyjnej. Konieczne jest także zaprezentowanie odpowiedniego wyводу jurydycznego, w formie zbliżonej do przyjętej przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 k.p.c., wskazującego na zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia tej kwestii prawnej oraz na wadliwość jej rozwiązania przez Sąd drugiej instancji.

Skarżąca nie przeprowadziła tego rodzaju analizy jurydycznej. Sąd Najwyższy odniósł się już wielokrotnie do kwestii prawnych poruszonych w skardze,

a powstałych na tle typowego, występującego powszechnie i także w niniejszej sprawie, stanu faktycznego, polegającego na istnieniu od kilkudziesięciu lat urządzeń przesyłowych na gruncie stanowiących własność osób fizycznych, które domagają się ustanowienia służebności przesyłu. Kwestia dopuszczalności nabycia przez Skarb Państwa lub przedsiębiorcę przesyłowego służebności gruntowej o treści podobnej do służebności przesyłu lub służebności przesyłu w drodze zasiedzenia jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, tworzących ukształtowaną już linię orzeczniczą (por. uchwały: z 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 8, z dnia 2 czerwca 2010 r., III CZP 36/10, OSNC 2010, nr 12, poz. 163, z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 124/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 99, z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, oraz z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13, OSNC 2014, nr 2, poz. 11, wyrok z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, niepubl., postanowienia: z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, niepubl., z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, niepubl., z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, niepubl., z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 606/09, niepubl., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45), z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, niepubl., z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11, "Glosa" 2013, nr 1, s. 58, dnia 6 lutego 2013 r. V CSK 129/12, niepubl.). Sąd Najwyższy wielokrotnie także wskazywał, że okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności pod rządami art. 305¹ i n. k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139). Za przyjęty i aprobowany w orzecznictwie należy uznać także pogląd, że objęcie w posiadanie służebności gruntowej, odpowiadającej obecnie służebności przesyłu, następowało w chwili wejścia na cudzy grunt w celu budowy trwałego i widocznego urządzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12, niepubl. oraz z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 218/12, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji, obciążając wnioskodawczynię kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika postępowania, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną.

aj